

- 1149652 -

A Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr. Szendrő-Németh Tamás ügyvéd (9700 Szombathely, Széll Kálmán u. 25. I/10.) által képviselt „Grossmania” Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft. (9724 Lukácsháza, Szombathelyi út 81.) felperesnek a Némethné Varga Imelda ingatlan-nyilvántartási szakterületi koordinátor által képviselt Vas Megyei Kormányhivatal (9700 Szombathely, Welther Károly u. 3.) alperes ellen földforgalmi tárgyú jogvitával kapcsolatos perében meghozta a következő

v é g z é s t:

A közigazgatási és munkaügyi bíróság az eljárás egyidejű felfüggesztése mellett az Európai Unió Működéséről Szóló Szerződés 267. cikke alapján előzetes döntés céljából a következő kérdést terjeszti elő az Európai Unió Bíróságának:

Az Európai Unió Működéséről Szóló Szerződés 267. cikkét akként kell-e értelmezni, miszerint ha az Európai Unió Bírósága egy előzetes döntéshozatali eljárás keretében hozott előzetes döntésében megállapította egy tagállami jogszabályi rendelkezés uniós jogba ütközését, ezen tagállami jogszabályi rendelkezés a későbbi, tagállami hatósági és bírósági eljárásokban sem alkalmazható – függetlenül attól, hogy a későbbi eljárás alapját képező tényállás nem teljesen azonos a korábbi előzetes döntéshozatali eljárás alapját képező tényállással?

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

1. A tényállás:

A felperes nem magyar tagállami polgárok által alapított gazdasági társaság.

A felperes az alábbi ingatlanok vonatkozásában haszonélvezeti joggal rendelkezett: Jánosháza 0168/2 hrsz., 0184/24 hrsz., 0224/1 hrsz., 0134/15 hrsz., 0238/2 hrsz., Duka 010/9 hrsz. és 0241/2 hrsz.

A felperes haszonélvezeti jogai a fenti ingatlanok vonatkozásában a mező-és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. törvény (Fétv.) 108. § (1) bekezdése, valamint az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) 94. § (5) bekezdése alapján törlésre kerültek az ingatlan-nyilvántartásból.

A felperes a fenti haszonélvezeti jogai törlésével kapcsolatban jogorvoslattal nem élt.

Az Európai Unió Bírósága a 2018. március 6. napján kelt, C-52/16. és C-113/16. számú egyesített ügyekben hozott ítéletében megállapította, hogy az EUMSZ 63. cikkével ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló tagállami szabályozás, amelynek értelmében a mezőgazdasági földterületen korábban létesített olyan haszonélvezeti jogok, amelyek jogosultjai e földterületek tulajdonosának nem közeli hozzátartozói, a törvény erejénél fogva megszűnnek, és azokat az ingatlan-nyilvántartásból törölni kell.

A felperes ezt követően kérelmet nyújtott be a Vas Megyei Kormányhivatal Celldömölki Járási Hivatalához (a továbbiakban: elsőfokú közigazgatási szerv) a fenti ingatlanok kapcsán haszonélvezeti jogai visszajegyzése iránt.

Az elsőfokú közigazgatási szerv a 2019. május 17. napján kelt 31560/2/2019. számú végzésével a felperes kérelmét visszautasította, hivatkozva az Fétv. 108. § (1) bekezdésére, valamint a mező-és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvény (Földforgalmi törvény) 37. § (1) bekezdésére.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2019. augusztus 5. napján kelt 30.078/2019. számú határozatával az elsőfokú közigazgatási szerv 31560/2/2019. számú döntését helybenhagyta. Határozatának indokolásában hivatkozott az Fétv. 108. § (1) bekezdésére és az Inyvtv. 94. § (5) bekezdésére. Rögzítette, hogy a visszajegyzési kérelem nem teljesíthető tekintettel arra, hogy továbbra is hatályos az Fétv. 108. § (1) bekezdése, illetve a Földforgalmi törvény 37. § (1) bekezdése. Utalt arra, hogy az Európai Unió Bírósága C-52/16. és C-113/16. számú egyesített ügyekben hozott ítélete egyedi ügyben született, kizárólag az előzetes döntéshozatali kérelemmel érintett ügyekben alkalmazható. Ezt támasztja alá az Fétv. 108. § (4)-(5) bekezdése is. Az Európai Unió Bíróságának C-235/17. számú ítélete pedig szintén nem a törölt haszonélvezeti jogok visszajegyzéséről rendelkezik, hanem a vagyoni kompenzációról. Így az alperes sem kérelemre, sem hivatalból nem jogosult arra, hogy a korábban törölt haszonélvezeti jogokat visszajegyyezze.

A felperes kereseti kérelemmel támadta az alperes határozatát.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

2. A közösségi jogszabályok:

Az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdése:

„E fejezet rendelkezéseinek keretei között tilos a tagállamok, valamint a tagállamok és harmadik országok közötti tőke mozgásra vonatkozó minden korlátozás.”

Az EUMSZ 267. cikke:

„Az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik előzetes döntés meghozatalára a következő kérdésekben: a) a Szerződések értelmezése; b) az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényessége és értelmezése. Ha egy tagállam bírósága előtt ilyen kérdés merül fel, és ez a bíróság úgy ítéli meg, hogy ítélete meghozatalához szükség van a kérdés eldöntésére, kérheti az Európai Unió Bíróságát, hogy hozzon ebben a kérdésben döntést. Ha egy tagállam olyan bírósága előtt folyamatban lévő ügyben merül fel ilyen kérdés, amelynek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, e bíróság köteles az Európai Unió Bíróságához fordulni. Ha egy tagállami bíróság előtt folyamatban lévő ügyben olyan kérdés merül fel, amely valamely fogva tartott személyt érint, az Európai Unió Bírósága a lehető legrövidebb időn belül határoz.”

Az Európai Unió Bíróságának Eljárási Szabályzata 91. cikk:

„Az ítélet kihirdetésének napjától rendelkezik kötelező erővel.”

3. A tagállami jogszabályok:

Az Fétv. 108. § (1) bekezdése:

„A 2014. április 30-án fennálló, határozatlan időre vagy 2014. április 30-a után lejáró, határozott

időtartamra nem közeli hozzátartozók között szerződéssel alapított haszonélvezeti jog továbbá használat joga 2014. május 1-jén a törvény erejénél fogva megszűnik.”

A Földforgalmi törvény 37. § (1) bekezdése:

„Semmis a haszonélvezeti jog, illetve a használat jogának szerződéssel történő alapítása, kivéve, ha a szerződés közeli hozzátartozó javára alapít ilyen jogot.”

4. A kérdésfeltevés indokai:

4.1. Előzmények és az Európai Unió Bíróságának ítéletei

Az Fétv. 108. § (1) bekezdése és az Inyvtv. 94. § (5) bekezdése kapcsán a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásokat az Európai Unió Bírósága előtt.

Az Európai Unió Bírósága a C-52/16. és C-113/16. számú egyesített ügyekben hozott ítéletében kimondta, hogy az EUMSZ 63. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló tagállami szabályozás, amelynek értelmében a mezőgazdasági földterületen korábban létesített olyan haszonélvezeti jogok, amelyek jogosultjai e földterületek tulajdonosának nem közeli hozzátartozói, a törvény erejénél fogva megszűnnek, és azokat az ingatlan-nyilvántartásból törölni kell.

Az Európai Unió Bírósága ítélete alapján a magyar bíróságok a fenti előzetes döntéshozatali eljárásra tekintettel felfüggesztett perekben a haszonélvezeti jogok törlését elrendelő hatósági határozatok hatályon kívül helyezték.

A fenti tagállami szabályozás kapcsán Magyarországgal szemben kötelezettségszegési eljárás is indult, amelynek eredményeként az Európai Unió Bírósága 2019. május 21. napján meghozta a C-235/17. számú ítéletét. Az ítélet megállapította, hogy Magyarország nem bizonyította, hogy a más tagállambeli állampolgárok javára közvetlenül vagy közvetetten szóló haszonélvezeti jogok vitatott szabályozás általi megszüntetése a Bíróság ítélkezési gyakorlatában elismert vagy az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett közérdekű célkitűzésekre irányulna, sem azt, hogy e megszüntetés megfelelő vagy koherens volna, vagy akár az ilyen célok eléréséhez szükséges intézkedésekre korlátozódna. Másrészt e megszüntetés nincs összhangban a Charta 17. cikkének (1) bekezdésével sem. Következésképpen a tőke szabad mozgásának az EUMSZ 63. cikk által nyújtott védelemben részesülő tőke révén szerzett javaktól való megfosztásból eredő korlátozása nem igazolható. Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy Magyarország a vitatott szabályozás elfogadásával és ezáltal a Magyarországon fekvő mező-és erdőgazdasági földterületeken közvetlenül vagy közvetetten külföldiek javára fennálló haszonélvezeti jogoknak a törvény erejénél fogva történő megszüntetésével nem teljesítette az EUMSZ 63. cikknek és a Charta 17. cikkének együttesen értelmezett rendelkezéseiből eredő kötelezettségeit.

4.2. A jelenleg hatályos magyar szabályozás:

Az Európai Unió Bírósága fenti két ítéletét követően továbbra is hatályos az Fétv. 108. § (1) bekezdése.

A jogalkotó a fenti jogszabályi rendelkezést két újabb bekezdéssel egészítette ki.

Az Fétv. 108. § (4) bekezdése szerint, ha a bíróság döntése alapján az (1) bekezdés alapján megszűnt jog visszaállítása szükséges, azonban ezen jog alaki vagy tartalmi hiba folytán az eredeti bejegyzése időpontjában hatályos jogszabályok alapján sem kerülhetett volna bejegyzésre, az ingatlanügyi hatóság értesíti az ügyészt és az eljárását az ügyész vizsgálata és az az alapján indított per befejezéséig felfüggeszti.

Az Fétv. 108. § (5) bekezdése szerint a (4) bekezdés szerinti hibának kell tekinteni, ha

- a) a használat jogának jogosultja jogi személy,
- b) a haszonélvezeti jog vagy a használat joga az ingatlan-nyilvántartásba 2001. december 31-ét követően került bejegyzésre jogi személy vagy nem magyar állampolgár jogosult javára,
- c) a haszonélvezeti jog vagy a használat jogának bejegyzése iránti kérelem benyújtásakor az akkor hatályos jogszabályok alapján a jog megszerzéséhez más hatóság által kiadott igazolás vagy engedély volt szükséges, és ezen okiratokat az ügyfél nem nyújtotta be.

4.3. Az Alkotmánybíróság 25/2015. (VII. 21.). számú határozata és következményei:

Az Alkotmánybíróság a 25/2015. (VII. 21.). számú határozatában foglalkozott az Fétv. 108. § (1) bekezdésével. Határozatának rendelkező részében megállapította, hogy alaptörvény-ellenes helyzet áll fenn annak következtében, hogy a törvényalkotó az Fétv. 108. §-a alapján megszűnt haszonélvezeti, illetve használati jogokhoz kapcsolódóan nem alkotta meg a kivételes, a szerződő felek közötti elszámolás során nem érvényesíthető, de érvényes szerződésekkel összefüggő vagyoni hátrányok kiegyenlítését lehetővé tevő szabályokat. Az Alkotmánybíróság felhívja a törvényalkotót, hogy 2015. december 1-jéig szüntesse meg az alaptörvény-ellenes mulasztást.

Az Alkotmánybíróság által alaptörvény-ellenesnek titulált helyzet megszüntetésére, nevezetesen a haszonélvezeti és használati jogok jogosultjainak kompenzálását szolgáló jogszabályi rendelkezések megalkotására a mai napig nem került sor.

A felpereshez hasonló jogi és természetes személyek vonatkozásában ez azt jelenti, hogy a magyar hatóságok egyrészt nem teljesítik a haszonélvezeti, használati jogok visszajegyzése iránti kérelmet az Fétv. 108. § (1) bekezdésére hivatkozással, illetve a haszonélvezeti, használati jogok törlésével kapcsolatban a vagyoni kompenzációt előíró jogszabályi rendelkezések hiánya miatt nem állapítható meg a vagyoni hátrányok kiegyenlítését biztosító kártérítési jellegű összeg.

Az Európai Unió Bírósága C-235/17. számú ítélete is rögzíti, hogy a vitatott szabályozásban előírt tulajdontól való megfosztást nem igazolja közérdekű célkitűzés, és végeredményben ahhoz nem kapcsolódik kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítást biztosító rendszer. Következésképpen az említett szabályozás sérti a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében előírt tulajdonhoz való jogot (129. margópont).

4.4. A tényállás eltérő jellege:

A jelen per alapját képező tényállás abban tér el az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban volt C-52/16. és C-113/16. számú egyesített ügy tényállásától, amennyiben a jelen per felperese nem élt jogorvoslattal a haszonélvezeti jogait törlő hatósági döntésekkel szemben, míg az előzetes döntéshozatallal érintett ügyekben a felperesek jogorvoslattal éltek a haszonélvezeti jogukat törlő hatósági döntésekkel szemben.

A jelen perbeli esetben a felperes az Európai Unió Bírósága C-52/16. és C-113/16. számú

egyesített ügyekben hozott ítéletét követően kérte a törölt haszonélvezeti jogainak visszajegyzését – figyelemmel arra, hogy az Európai Unió Bírósága megállapította az ezzel kapcsolatos magyar jogszabályi rendelkezések uniós jogba ütközését. A felperes a haszonélvezeti jogainak törlését követően vagyoni kompenzációban sem részesült – az erre vonatkozó jogszabályi rendelkezések megalkotása hiányában.

A felperesnek tehát nem maradt más lehetősége, mint a törölt haszonélvezeti jogai visszajegyzését kérelmezni – az uniós jogba ütköző magyar szabályozás és a vagyoni kompenzáció hiánya miatt.

Az alperes azonban arra hivatkozik, hogy a haszonélvezeti jogok törlésére az akkor hatályos jogszabályi rendelkezések miatt jogszerűen került sor, illetve a visszajegyzésnek az Fétv. 108. § (1) bekezdése – amely még jelenleg is hatályos – akadályát képezi.

4.5. Az előzetes döntéshozatali eljárásban hozott döntések erga omnes hatálya és időbeli hatálya

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés vonatkozásában az első probléma, amely felmerül: az előzetes döntések általános kötelező hatálya, azaz erga omnes hatálya.

Az Európai Bíróság a 28/62–30/62. számú, Da Costa egyesített ügyekben 1963. március 27-én hozott ítéletében (EBHT 1963., 75. o.) megállapította, hogy „bár a 177. cikk utolsó bekezdése minden korlátozás nélkül kötelezi azokat a nemzeti bíróságokat, amelyek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, hogy minden előttük felmerült értelmezési kérdéssel a Bírósághoz forduljanak, a Bíróság által a 177. cikk alapján korábban adott értelmezés kötelező jellege azonban okafogyottá teheti ezt a kötelezettséget, és így kiüresítheti annak tartalmát; így van ez különösen akkor, ha a felmerült kérdés lényegében megegyezik egy hasonló esetben már előzetes döntés tárgyát képező kérdéssel”.

A 283/81. számú SRL CILFIT ügyben 1982. október 6. napján hozott ítéletében az Európai Bíróság a Da Costa ügyben hozott ítélet fenti megállapítására hivatkozva rögzítette, hogy „ami e kötelezettségnek a 177. cikk harmadik bekezdésében megfogalmazott korlátait illeti, ugyanezt a hatást eredményezheti a Bíróságnak a szóban forgó jogkérdést megoldó kialakult ítélkezési gyakorlata – függetlenül az említett ítélkezési gyakorlatnak helyt adó eljárások jellegétől – még akkor is, ha a vitás kérdések szigorúan véve nem azonosak”.

A CILFIT ügyben hozott ítéletében végezetül az Európai Bíróság megállapította, hogy ha közösségi jogi kérdés merül fel olyan nemzeti bíróság előtt, amelynek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, e bíróság köteles eleget tenni azon kötelezettségének, hogy a kérdést a Bíróság elé terjessze, kivéve, ha azt állapította meg, hogy a felmerült kérdés nem releváns, vagy a szóban forgó közösségi jogi rendelkezést a Bíróság már értelmezte, vagy a közösségi jog helyes alkalmazása olyannyira nyilvánvaló, hogy az minden ésszerű kétséget kizár; az ilyen esetek fennállását a közösségi jog sajátos jellemzőinek, az értelmezésével kapcsolatos különleges nehézségeknek és a Közösségen belüli eltérő ítélkezési gyakorlat veszélyének függvényében kell megítélni.

Az időbeli hatály kérdésével kapcsolatban az Európai Bíróság gyakorlatában az értelmező előzetes döntések ex tunc, azaz visszamenőleges hatálya az általános. Ennek lényege, hogy a közösségi jogszabály hatálybalépésétől kell alkalmazni az értelmezett tartalmat. A visszamenőleges hatályú értelmezés kapcsán az Európai Bíróság a C-66/79., C-127. és 128/79. számú ügyekben kifejtette, hogy a közösségi jog egy szabályáról az Európai Bíróság által nyújtott értelmezés, ahol szükséges, meghatározza és tisztázza e szabály jelentését és

hatáskörét, ahogy kell és kellett volna ezt érteni és alkalmazni a hatálybalépésétől kezdve. Ebből következik, hogy az így értelmezett szabályt a bíróságoknak lehet és kell alkalmazni, még azon jogviszonyokra is, amelyek az értelmezés iránti kérelemről döntő ítélet előtt keletkeztek.

A magyar Legfelsőbb Bíróság a fenti problémákkal foglalkozott a regisztrációs adóval kapcsolatos 1815/2008. számú közigazgatási elvi határozatában. A tényállás szerint a hatóság regisztrációs adót szabott ki a felperesre, hiába hivatkozott a felperes arra, hogy az Európai Bíróság megállapította, hogy a magyar regisztrációs adó mértéke az uniós jogba ütközik. Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét elutasította arra tekintettel, hogy az alperesi hatóság a hatósági eljárás során hatályos jogszabályi rendelkezés alapján járt el.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a magyar bíróságok az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlatát nem hagyhatják figyelmen kívül. A közösségi jog és a nemzeti jog kapcsolatáról az Európai Bíróság elvi jelentőségű döntéseket hozott, melyekre a felperes is hivatkozott felülvizsgálati kérelmében, és melyek közül a legfontosabbakat a Legfelsőbb Bíróság is rögzíti ítéletében.

A Legfelsőbb Bíróság rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság ugyanis arra hivatkozott, hogy az alperes határozatának meghozatalakor hatályba lévő jogszabályok alapján döntött, így felvetődött a közösségi jog és az Európai Bíróság ítéletének kötelező hatálya, illetőleg időbeli hatálya. Az előzetes döntés általánosan kötelező hatálya körében (erga omnes hatály) a szakirodalom sem egységes. Mivel ebben a kérdésben még az Európai Bíróság sem nyilatkozott egyértelműen. Ugyanakkor az ítélkezési gyakorlatból az a következtetés vonható le, hogy a bírósági gyakorlat mindenkire kiterjedő és kötelező hatállyal bír. Ezt támasztotta alá a C-28-30/62. számú ügyben (Da Costa) és a C-283/80. ügyben (CILFIT) kifejtett bírósági állásfoglalás, amelynek lényege, hogy az előzetes döntéseknek olyan normatív ereje van, hogy joghatást fejt ki más ügyben is, mivel adott esetben az előzetes döntés indítványozási kötelezettséget megfosztja céljától és üressé teheti azt, amikor a felhozott kérdés lényegileg azonos egy olyan kérdéssel, amely egy hasonló ügyben már az előzetes döntéshozatali eljárás tárgya volt. E fent kifejtetteknek azért van jelentősége, mert a magyar regisztrációs adónak a közösségi joggal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban az Európai Bíróság két ítéletet is hozott (C-290/05., C-333/05.).

Az időbeli hatály kapcsán a Legfelsőbb Bíróság kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete meghozatalának időpontjában az Európai Bíróság már ítéletet hozott a magyar regisztrációs adó ügyben, így annak tartalmát nem lehetett volna figyelmen kívül hagyni azon az alapon, hogy az az ítélet az alperes határozatának meghozatalakor még nem született meg.

Az Európai Bíróság által kifejtett jogelv alapján ugyanis már az alperesnek is olyan módon kellett volna értelmezni a magyar regisztrációs adó és a közösségi jog egymáshoz való viszonyát, mint ahogyan azt a C-290/05. számú ügyben az Európai Bíróság kifejtette. Az ex tunc hatályra figyelemmel az alperesi határozat meghozatalakor hatályban lévő jogszabály alapján is törvénysértő volt, mert annak bizonyos része (a regisztrációs adó mértéke) a közösségi joggal ellentétes volt.

Az elsőfokú bíróság előtt folyamatban lévő ügyben is alkalmazni kellett volna tehát az Európai Bíróság C-290/05. számú ügyben kifejtetteket és ezt nem lehetett volna azon az alapon sem figyelmen kívül hagyni, hogy a felperes külön eljárásban majd visszaigényelheti az adókülönbözetet.

4.6. A jelen peres eljárással kapcsolatos problémák

A jelen per alapját képező hatósági eljárás során az alperes és az elsőfokú közigazgatási szerv tisztában volt az Európai Unió Bírósága C-52/16. és C-113/16. számú egyesített ügyekben hozott ítéletének tartalmával, amely megállapította, hogy az Fétv. 108. § (1) bekezdése uniós jogba ütközik. Tehát a fenti, Legfelsőbb Bíróság előtt folyamatban volt perhez képest már a

hatósági eljárás során ismert volt az alkalmazandó tagállami jogszabály uniós jogba ütközését kimondó előzetes döntéshozatali eljárás keretében született előzetes döntés.

Kérdésként merül fel az eltérő tényállás kérdése. A C-52/16. és C-113/16. számú egyesített ügyekben hozott ítélet alapját képező tényállás szerint ugyanis a felperesek a haszonélvezeti, használati jogok törlését kimondó hatósági határozatok ellen indítottak peres eljárást. A jelen per alapját képező tényállás azonban eltér abból a szempontból, hogy a felperes a haszonélvezeti jogait törlő határozatokkal szemben jogorvoslattal nem élt, az Európai Unió Bírósága C-52/16. és C-113/16. számú egyesített ügyekben hozott ítéletét követően kérte az uniós jogba ütköző Fétv. 108. § (1) bekezdésére figyelemmel a haszonélvezeti jogainak visszajegyzését. A felperes kérelmét az alperes visszautasította.

A Da Costa ügyben hozott ítélet szerint előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezési kötelezettsége a végső fórumként eljáró bíróságnak sincs abban az esetben, ha a Bíróság által a 177. cikk alapján korábban adott értelmezés kötelező jellege miatt ez okafogyottá válik; így van ez különösen akkor, ha a felmerült kérdés lényegében megegyezik egy hasonló esetben már előzetes döntés tárgyát képező kérdéssel.

A CILFIT ügyben hozott ítélet alapján a fent ismertetett hatást eredményezheti a Bíróságnak a szóban forgó jogkérdést megoldó kialakult ítélkezési gyakorlata – függetlenül az említett ítélkezési gyakorlatnak helyt adó eljárások jellegétől – még akkor is, ha a vitás kérdések szigorúan véve nem azonosak.

Az Európai Bíróság fenti iránymutató döntései alapján körvonalazódhat az a válasz, miszerint egy konkrét ügyben kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás keretében hozott előzetes döntés felhasználható egy későbbi, tagállami bíróság előtt folyamatban lévő eljárásban akkor is, amennyiben a felmerült kérdés szigorúan véve nem azonos a korábbi kérdéssel, illetve csak lényegében egyezik a két kérdés.

A jelen perbeli eset kapcsán az Európai Unió Bírósága a C-52/16. és C-113/16. számú egyesített ügyekben hozott ítéletében egyértelműen kimondta, hogy az Fétv. - alperes által hivatkozott – 108. § (1) bekezdése uniós jogba ütközik. A bíróság álláspontja szerint ez jelen ügyben is kimondható, így az előterjesztett kérdés nem is erre vonatkozik, hanem arra, hogy egy nem teljesen azonos tényállás alapján a tagállami bíróság félreteheti-e az uniós jogba ütköző tagállami jogszabályi rendelkezést, mely tagállami jogszabályi rendelkezés uniós jogba ütközését az Európai Unió Bírósága már kimondta egy korábbi döntésében. A két ügy tényállása tehát eltér egymástól, az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés azonban azonos.

A kérdés akként is felmerülhet, hogy a jelen per bírósága az uniós jogba ütköző Fétv. 108. § (1) bekezdésének félretételével kötelezheti-e az alperest arra, hogy a felperes esetében folytassa le a visszajegyzési eljárást, amelynek keretében az alperes alkalmazhatja az Fétv. időközben hatályba lépett 108. § (4)-(5) bekezdéseit.

5.

A fentiekre tekintettel a bíróság a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) 34. § a) pontja alapján alkalmazandó Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 126. § (1) bekezdés a) pontja alapján előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett, egyben az eljárást felfüggesztette.

A végzés elleni fellebbezés jogát a Pp. 128. § (5) bekezdése kizárja.

Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
10.K.27.809/2019/7.

A bíróság e-mail címe: birosag@gyorikmb.birosag.hu, telefon: +36 96 508 743, telefax: -.

Győr, 2020. március 6.

dr. Varga Zoltán s.k.
bíró

Kiadmány hiteléül

Kiadó: *Borodás*